

00

ПРАКТИКА
НА
АДМИНИСТРАТИВНИТЕ СЪДИЛИЩА

11

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД ПЛОВДИВ

РЕШЕНИЕ

№ 2362

гр. Пловдив, 30.10.2013 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ПЛОВДИВ, XIX състав, в публичното съдебно заседание на четиринадесети октомври две хиляди и тринадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ : МИЛЕНА ДИЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ : МАРИАНА МИХАЙЛОВА

ТАТЯНА ПЕТРОВА

при секретаря **М.Ч.** и участието на прокурора **СТЕФАНИ ЧЕРЕШАРОВА**, като разгледа докладваното от чл.съдията **МАРИАНА МИХАЙЛОВА** к.н.а.х дело № **2499** по описа за **2013 год.**, за да се произнесе взе предвид следното:

I. За характера на производството, жалбата и становищата на страните :

1.Производството е по реда на Глава Дванадесета от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания.

2. Образувано е по касационна жалба предявена от юрисконсулт И.А., процесуален представител на Териториална дирекция на НАП – гр. Пловдив против Решение № 1629 от 21.06.2013г. на Районен съд гр. Пловдив, постановено по н.а.х.д. № 840 по описа на съда за 2013г., с което е отменено Наказателно постановление № 22061-F004006, издадено на 19.10.2012г. от Заместник териториален директор при ТД на НАП - гр. Пловдив, с което на "Боркро текстилно пране" ООД, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление: *** представлявано от управителя Б.Н., са наложени: 1) на основание чл. 355 ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване **ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ** в размер на 500 /петстотин/ лева за извършено административно нарушение по чл. 158 във връзка с чл. 7 ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване; 2) на основание чл. 355 ал. 1 от Кодекса

за социално осигуряване ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ в размер на 500 /петстотин/ лева за извършено административно нарушение по чл. 158 във връзка с чл. 7 ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване.

Поддържаните касационни основания се субсумират в извода, че атакувания съдебен акт е постановен в противоречие с приложимия материален закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Поддържа се, че в случая не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на развилото се административнонаказателно производство, като е АУАН е съставен в рамките на тримесечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН за образуване на производството, като не е изтекла и абсолютната погасителна давност, която като правен институт не намира приложение по отношение на административнонаказателното преследване.

Иска се отмяна на първоинстанционното решение и потвърждаване на отмененото с него наказателно постановление.

3. Ответникът по касационната жалба “Боркро текстилно пране” ООД не е изразил конкретно становище по жалбата.

4. Участвалият по делото прокурор, представител на Окръжна прокуратура гр. Пловдив дава заключение, че жалбата е неоснователна.

II. За допустимостта :

5.Касационната жалба е подадена в рамките на предвидения за това преклузивен процесуален срок и при наличието на правен интерес. При това положение същата се явява ДОПУСТИМА.

III. За фактите :

6.Пловдивският районен съд е бил сезиран с жалба предявена от “Боркро текстилно пране” ООД срещу Наказателно постановление № 22061-F004006, издадено на 19.10.2012г. от Заместник териториален директор при ТД на НАП - гр. Пловдив.

Наказателното постановление е издадено въз основа на АУАН сер. AN № F004006 от 21.04.2012г., съставен от Т.Х.П. на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП - Пловдив.

Обективизираните в АУАН констатации се свеждат до следното:

„Боркро текстилно пране“ ООД в качеството си на осигурител е извършило административни нарушения, като не е изпълнило вменените му с чл. 158, във връзка с чл. 7, ал. 3 от КСО задължения да внесе по сметката на ТД на НАП – гр. Пловдив в законоустановения срок задължителни осигурителни вноски – ДЗПО – УПФ за периода 01.05.2011 г. – 31.05.2011 г. и за периода 01.07.2011г. – 31.07.2011г., на работещите в дружеството по трудово правоотношение работници и служители. В хода на проверката е установено, че за периода м.05.2011 г. възнагражденията на работещите по трудови правоотношения в дружеството работници и служители са начислени на 01.06.2011 г., но не са внесени от страна на дружеството - осигурител. Дължимите осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ за м.05.2011г. в размер на 1124, 65 лв. е следвало да бъдат внесени до края на месеца, следващ месеца през който е положен труда, тоест до 30.06.2011г., но същите не са внесени по сметка на ТД на НАП – Пловдив в законоустановения срок, съгласно чл.158, във вр. с чл.7, ал.3 от КСО и към датата на съставяне на АУАН.

За периода м.07.2011г. възнагражденията на работещите по трудови правоотношения в дружеството работници и служители са начислени на 01.08.2011 г., но не са внесени от страна на дружеството - осигурител. Дължимите осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ за м.07.2011г. в размер на 1362, 97 лв. е следвало да бъдат внесени до края на месеца, следващ месеца през който е положен труда, тоест до 31.08.2011 г., но същите не са внесени по сметка на ТД на НАП – Пловдив в законоустановения срок, съгласно чл.158, във вр. с чл.7, ал.3 от КСО и към датата на съставяне на АУАН.

В АУАН е посочено, че нарушението е установено на 31.01.2012г. при извършена проверка, документирана с ПИП № 1200896/31.01.2012 г.

Така установените деяния са квалифицирани като административни нарушения по чл.158 от КСО, във вр. с чл.7, ал.3 от КСО.

Процесните административни наказания са наложени при тази фактическа и правна

обстановка, която е възприета в пълнота от административнонаказващия орган и възпроизведена в спорното НП.

7.С обжалваното решение районният съд е отменил така издаденото наказателно постановление. За да постанови посочения резултат, първоинстанционният съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи незаконосъобразността на наказателното постановление и отмяната му само на това процесуално основание, тъй като в случая не е спазен 3 - месечния срок, съгласно чл.34 ал.1 от ЗАНН за съставяне на АУАН. Този срок, според първоинстанционния съд е започнал да тече от деня, следващ деня на подаване на декларациите обр. 6 в ТД на НАП, при което, чрез проверка в собствените си сметки, органите по приходите са могли и е следвало да установят, дали декларираните осигурителни вноски действително са били внесени. Така съдът е приел, че административнонаказателното производство е следвало да бъде образувано не по - късно от 01.10.2012г. за първото нарушение, и не по - късно от 03.12.2012г. за второто нарушение, а видно от съставения АУАН № F004006 на 21.04.2012г., то е образувано след изтичане на три месечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Приел е също така, че в случая абсолютната погасителна давност по смисъла на чл.81, ал.3 от НК, приложим във връзка с препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, е изтекъл и за двете нарушения към 01.03.2013г., което е безусловно основание за отмяна на наказателното постановление. Наред с това, първоинстанционният съд е приел, че в случая е налице и законодателна промяна, обуславяща хипотезата на чл.3, ал.2 от ЗАНН, и обосноваваща отмяната на наказателното постановление, който извод съдът е обосновал с оглед разпоредбата на ЗИД КСО, обн. ДВ бр. 94/2012 г., в сила от 01.01.2013 г., съобразно която е изменена разпоредбата на чл.355, ал.1 от КСО, която понастоящем не предвижда наказание за санкционираните с НП деяния.

IV. За правото :

8.Възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Същата не е спорна между страните, поради което се възприема и от настоящия касационен състав. При правилно установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е формирал обаче, изводи относно приложението на чл.34, ал.1 от ЗАНН, които не се споделят от настоящия състав на съда. Независимо от това, решението се явява правилно по резултата си, и като такова следва да бъде оставено в сила. Съображенията за това са следните :

Районният съд неправилно е приел, че при съставяне на АУАН не е спазен тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Съобразно последно посочената правна норма в редакцията си към момента на извършване на нарушението / Изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2007 г./ гласи следното - „ ... Не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години.“

Цитираният нормативен текст е ясен, конкретен и не будещ съмнение по отношение на неговото прилагане. Административно наказателното преследване се изключва по давност, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от **откриване** на нарушителя, а не от момента в който е **съществувала възможност** нарушителя да бъде открит. Обратно, момента на **извършване на нарушението** пък, е релевантен по отношение на втория – **едногодишен давностен срок** по чл. 34, ал.1 от ЗАНН. По смисъла на посочената правна норма, откриване на нарушителя, означава установяване и индивидуализиране на физическото, респ. на юридическото лице – отговорно за противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение, а не съществуването на възможност това да бъде сторено, нито пък фактическото му намиране или осъществяването на контакт между него и актосъставителя или административно-наказващия орган. Ясно е при това положение, че откриването на нарушителя е резултат от съответно предприети административно

производствени действия, осъществени от снабдения с правомощията за това орган.

С оглед конкретиката на текущия казус, необходимо е да се посочи още следното :

Несъмнено е, че в случая декларациите обр. 6 са били подадени в срок, но пък очевидно в тях липсва информация, дали осигурителните плащания са били извършени. В този смисъл, и за да бъде открит нарушителя по смисъла на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, без всякакво съмнение, следва компетентният орган фактически да разполага с необходимите данни за установяване на нарушението и нарушителя, а не с принципната възможност да извърши допълнителната проверка, макар и в собствения си информационен масив, при която да установи елементи от състава на самото нарушение, каквото в случая е неплащането на дължимите осигурителни вноски. Едва при подадена декларация обр. 6, и след конкретното извършване на проверка по данъчно-осигурителната сметка на лицето, обективизирана в съответния протокол, приключващ тази проверка, административния орган, ще е установил, както факта на нарушението, така и нарушителя по смисъла на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Изложените съображения от първоинстанционния съд в обратния смисъл не се споделят от този състав на съда.

9. Въпреки това обаче, следва да се констатира, че действително в случая е изтекла абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване по чл. 81, ал. 3 от НК, вр. чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, което обосновава правилността на постановения резултат от първостепенния съд.

Несъмнено е, че по силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, в административно-наказателното производство, следва да се прилагат правилата относно обстоятелствата, изключващи отговорността, предвидени в НК, когато същите не са намерили уредба в ЗАНН.

В този смисъл и доколкото абсолютната давност по чл.81 ал.3 от НК е обстоятелството изключващо отговорността /по аргумент на нормата и на чл.24 ал.1 т.3 от НПК, съобразно която правна норма, изтеклата давност е обстоятелство, изключващо отговорността, така и Тълкувателно решение №112/16.12.1982г., по н.д. № 96/82г. на ОСНК/, то безспорно, при липса на съответната уредба в ЗАНН /в последния липсва уредба именно на такава абсолютна давност, при изтичането на която и при образувано вече административно-наказателно производство, да се преклудира възможността на държавата да ангажира отговорността на дадено лице за извършено от него нарушение/, следва този институт да намери приложение и в административно-наказателното производство.

Все в тази насока е необходимо да се добави още, че института на абсолютната погасителна давност, няма своята изчерпателна уредба в нормата на чл.82 от ЗАНН. Последната регламентира единствено давността за изпълнение на вече наложено наказание, включително на абсолютната погасителна давност за изпълнение на вече наложено наказание, но не абсолютната погасителна давност за наказателно преследване, която няма уредба в ЗАНН и съответно, както се каза, по силата на чл.11 от същия закон, следва да се приложи нормата на чл. 81, ал. 3 от НК.

Прилагането, поради липса на изрична правна уредба в ЗАНН, на института на абсолютната давност уреден в чл. 81, ал.3 от НК, следва да бъде сторено обаче, не във връзка с правилата възведени в чл. 80 от НК, а във връзка с правилата и сроковете установени в чл. 34 от ЗАНН. Последно посочения нормативен текст от ЗАНН съдържа изчерпателна правна уредба на давностните срокове /сиреч, в случая не е налице непълнота в уредбата по ЗАНН/ и точно поради това, именно те следва да се съобразят при приложението на абсолютната давност по чл. 81, ал.3 от НК.

В случая отговорността на ответното дружество е била ангажирана на основание чл. 355, ал.1 от КСО за невнесени в срок осигурителни вноски за ДЗПО - УПФ за м. Май 2011 г. и м.Юли 2011г., срокът за чието внасяне на основание чл. 158, във вр. с чл.7, ал.3 от КСО от е изтекъл, съответно на 30.06.2011 г. за м.Май 2011г., респ. на 31.08.2011г. за м.Юли 2011г., т.е. следва да се приеме, че към този момент нарушенията са били осъществени.

При това положение, срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 от НК, вр. чл. 34, ал. 1 от ЗАНН е една година и половина, и е изтекъл съответно към 01.01.2013г. за първото нарушение, респ. към 01.03.2013г. за второто нарушение. Доколкото давността за наказателно преследване е период от време, определен в закона, с изтичането на който Държавата губи правото си да осъществи наказателно

преследване, то на основание чл. 81, ал. 3 от НК вр. чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, процесното наказателно постановление, следва да бъде отменено.

10. Наред с това, в случая следва да се констатира, че е налице и законодателна промяна, обуславяща хипотезата на чл.3, ал.2 от ЗАНН, и също така съставляваща основание за отмяна на наказателното постановление. В тази насока, следва да се посочи, че по силата на § 47 от ПЗР на ЗИД на ЗДДС (ДВ бр.94/2012г. в сила от 01.01.2013г.) е изменена разпоредбата на чл.355 ал.1 от КСО, като е отпаднало като съставомерно нарушението по чл. 7 КСО, приложим във вр. с чл.158 от КСО, което именно е било вменено на дружеството.

С оглед по-благоприятната редакция на чл.355 ал.1 КСО и на това, че преди влизане в сила на наказателното постановление е последвал по – благоприятен закон по смисъла на правилото, възведено в чл.3 ал.2 от ЗАНН, с който е отпаднала възможността, отговорността на нарушителите за процесните деяния да се ангажира на основание чл. 355 от КСО, то в случая е налице самостоятелно основание за отмяна на процесното НП.

11. Това именно е и резултатът, постановен от първоинстанционния съд и затова той ще следва да бъде оставен в сила.

С оглед на изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, настоящият съдебен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1629 от 21.06.2013 г. на Районен съд Пловдив, XX н.с., постановено по НАХД № 840 по описа на същия съд за 2013г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.

14

РЕШЕНИЕ

№ 2213/11.12.2013 година, град Бургас

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - Бургас, на двадесет и първи ноември две хиляди и тринадесета година, в открито заседание, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Павлина Стойчева
ЧЛЕНОВЕ: Даниела Драгнева
Веселин Енчев

при секретар М.В. и прокурор Галина Колева
разгледа докладваното от съдия Енчев КНАХД № 1103/2013 година

Производството по чл.63 ал.1 от ЗАНН във връзка с глава XII от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от началника на РУП - Несебър против решение № 72/12.03.2013 година по н.а.х.д. № 20/2013 година на Районен съд – Несебър (РС), с което е отменено наказателно постановление № 5096/15.10.2009 година на началника на РУП - Несебър (НП).

С НП, за нарушение на чл.103 предл.2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 175 ал.1 т.4 от ЗДвП, на А.Б.З. *** е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева и наказание “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 месеца.

Касаторът оспорва решението с аргументи, че то е необосновано, като не са обсъдени всички факти – в това число и установеното по “безспорен начин” административно нарушение.

Иска се отмяна на решението на РС и решаване на спора по същество.

Ответникът не изразява становище по жалбата.

Прокурорът пледира неоснователност на жалбата.

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена е в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

С НП 3. е наказан за това, че като водач на МПС не спира на сигнал със стоп – лампа, подаден от униформен служител на МВР.

РС е отменил НП като е приел, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения: АУАН е съставен в отсъствието на нарушителя, без да изяснено кой е той, като са попълнени само част от реквизитите му и е изпратен в София – за изясняване кой, всъщност, е управлявал МПС. Отделно, авторството на деянието не е установено по несъмнен начин. На последно място – изтекла е предвидената от закона погасителна давност за реализиране на административнонаказателно преследване на нарушителя.

Решението е правилно.

При съставянето си (подписването) АУАН не е съдържал такъв съществен реквизит като името и индивидуализиращите данни на нарушителя, защото той не е бил установен. Въпреки това, актосъставителят го е изготвил и изпратил до друга служба на МВР – за установяване на дееца – в нарушение на разпоредбата на чл. 42 т.6 от ЗАНН и без да е изпълнена процедурата по чл. 43 ал.3 от ЗАНН.

Основателен е и довода на РС за изтекла абсолютна давност в административнонаказателното производство

Нарушението е извършено на 29.08.2009 година, а АУАН е съставен на същата дата и на 25.09.2009 година е връчен на лицето. НП е съставено на 15.10.2009 година, но е връчено на 3. на 26.11.2012 година.

Според чл.11 от ЗАНН, по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата изключващи отговорността, формата на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Според правната доктрина обстоятелствата, изключващи наказателната отговорност са три групи: първо – изключващи преследването и изтърпяването на наказанието, сред които е смърт на субекта, давност, амнистия. Втората група са обстоятелства, водещи до освобождаване от наказателна отговорност и третата група са такива, които водят до освобождаване от изтърпяване на наказанието. Давността попада в първата група и без съмнение представлява обстоятелство, изключващо наказателната отговорност.

В ЗАНН по отношение на давността има уредба в чл.34 и в чл.82. Първият урежда случаите, при които административнонаказателното производство въобще не се образува или образуването се прекратява – когато нарушителят е починал, изпаднал в постоянно разстройство на съзнанието и когато това е предвидено в закон или указ. Според същата разпоредба не се образува административно-наказателно производство, ако не е съставен АУАН в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, като за митнически, данъчни, банкови и др. конкретно посочени видове нарушения срокът е две години от извършване на нарушението. Различен давностен срок е предвиден и в алинея 2, при конкретна хипотеза на чл.32, ал.1, т.1 от Закона за държавната финансова инспекция, съгласно ал.3 образуването административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в 6-месечен срок от съставяне на акта.

От съдържанието на разпоредбите на чл.34 на ЗАНН може да се направи еднозначен извод, че става въпрос за давност, която е обвързана с момента на съставяне на акта за установяване на нарушение, който поставя началото на административнонаказателното производство в две хипотези – от откриване на нарушителя или от извършване на нарушението. В чл.34 от ЗАНН няма разпоредба аналогична на разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК, уреждаща абсолютната давност. Всички разпоредби на чл.34 от ЗАНН, касаещи административнонаказателното преследване засягат единствено сроковете за образуване на производството със съставяне на АУАН.

Разпоредбата на чл.82 от ЗАНН визира изтекла давност за изпълняване на наложеното наказание. Според ал.1, административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли съответните, в три хипотези, срокове, като според ал.2 давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, т.е. от влизане в сила на наказателното постановление и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността започва да тече нова давност. В ал.3 на чл.82 от ЗАНН е уредена хипотезата на абсолютната давност, но в случаите на наложено с влязъл в сила акт наказание, което не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал.1 на чл.82 от ЗАНН. Според ал.4, разпоредбата на ал.3 не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал.1 е образувано изпълнително производство.

K

Процесният АУАН е издаден на същия ден, в който е констатирано нарушението, т.е. всички срокове по чл.34 ал.1 от ЗАНН са спазени. Наказателното постановление е издадено в рамките на срока по чл.34 ал.3 от ЗАНН. То обаче е връчено едва след три години, един месец и единадесет дни - след датата на съставянето му. След като наказателното постановление не е било връчено по реда уреден в ЗАНН, то не е влязло в сила и сроковете по чл.82 от ЗАНН не могат да бъдат приложени, тъй като касаят само хипотезата, когато акта, с който е наложено наказанието, е влязъл в сила.

По тези съображения, настоящият състав счита, че в ЗАНН липсва уредба на давността, която да урежда абсолютната давност при която административно-наказателното преследване се изключва, независимо, че акта, с който е наложено наказанието не е влязъл в сила, т.е. липсва уредба аналогична на разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК. Затова, съдът счита, че тази разпоредба следва да се приложи в конкретния случай, с оглед изричното препращане визирано в чл.11 от ЗАНН, към уредбата на обстоятелствата, изключващи отговорността в разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, защото при посочената хипотеза в ЗАНН има непълнота.

Съгласно чл.81 ал.3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока предвиден в чл.80 от НК. С оглед вида на процесното наказание – глоба, приложима е хипотезата на чл.80 ал.1 т.5 от НК, в редакцията ѝ преди изменението обнародвано в ДВ бр.26/2010 година, според която наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години. Процесният случай административнонаказателното преследване е възбудено в срок, но наказателното постановление е връчено три години, един месец и единадесет дни след издаването му, а съобразно чл.81 ал.3, във вр. чл.80 ал.3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по чл.80 ал.1 т.5 от НК, като този срок започва да тече съобразно ал.3 на чл.80 от НК, от довършване на деянието. В конкретния случай, то е довършено на датата, на която е извършено – 29.08.2009 година. Абсолютната давност, предвид факта, че деянието се наказва с глоба, е три години съгласно приложимата редакция на чл.80 ал.1 т.5 от НК и изтича на 29.08.2012 година. Наказателното постановление е връчено значително по-късно.

След като е налице изтекла давност, която е обстоятелство, изключващо административнонаказателната отговорност, наказателното постановление следва да бъде отменено. Като е достигнал до този извод, РС е постановил правилен съдебен акт, който – и на това основание - следва да бъде оставен в сила.

Касационната жалба следва да се отхвърли.

С оглед на изложеното, съдът

Р Е Ш И

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 72/12.03.2013 година по н.а.х.д. № 20/2013 година на Районен съд – Несебър.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

Решение № 621 от 15.07.2008 г. на АдМС - Благоевград по к. н. а. х. д. № 533/2008 г., докладчик съдията Илонка Рашкова

чл. 233, ал. 1 и 3 ЗМ

чл. 11 ЗАНН

чл. 34, ал. 3 ЗАНН

чл. 63, ал. 1 ЗАНН

чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК

чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК

Срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е давностен и за него е в сила институтът на спирането и прекъсването. Възбуждането на наказателно преследване за деяние, което впоследствие се окаже, че не е престъпление, а административно нарушение, води до спиране на давността по чл. 34 от ЗАНН. Започването или продължаването на административно-наказателното производство зависи от завършването на предварителното или съдебното производство.

Касационното производство по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, във вр. с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от Митница Кулата, чрез процесуалния представител, против Решение № 1068/05.10.2007 г. на РС - П., постановено по НАХД № 380/2007 г. по описа на съда.

В касационната жалба по подробно изложени съображения се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, поради нарушение на закона - касационно основание за неговата отмяна по реда на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Моли решението да бъде отменено и постановено ново, с което наказателното постановление да бъде потвърдено. Нови доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 от АПК не се представят с жалбата и няма заявени искания за събирането на такива.

За жалбоподателя, редовно призван, не се явява представител.

Ответникът, редовно призван, не се явява. За него в с. з. по разглеждане на делото се явява упълномощен от първата инстанция адвокат, който оспорва жалбата. Представя писмена защита.

Представителят на Окръжна прокуратура - Б. изразява мотивирано становище за основателност на жалбата, а обжалваното решение, като неправилно, моли да бъде отменено и бъде потвърдено обжалваното наказателно постановление.

Административен съд - Б., след анализ и оценка на събраните в първоинстанционното производство доказателства, във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна, по следните съображения:

С обжалваното решение РС - П. е отменил, като незаконосъобразно, Наказателно постановление № 325/2006 от 29.12.2006 г. на Началника на Митница К., издадено срещу Н. Г. Р. от гр. П., ул. "С. ш." №..., с което, на основание чл. 233, ал. 3 от ЗМ, в полза на държавата са отнети движими вещи, предмет на нарушението, подробно описани, на обща стойност 39 499,00 лв., определена съгласно оценителен протокол от 11.04.2005 г. и на основание чл. 233, ал. 1 от ЗМ, на Н. Г. Р. е наложено административно наказание в размер на 39 499,00, представляваща 100 на сто върху стойността, предмет на нарушението, като незаконосъобразно.

За да постанови този резултат, първоинстанционният съд, след като правилно е изяснил фактическата обстановка по делото, въз основа на допустими и относими доказателства, е приел, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно, тъй като в хода на административно-наказателната процедура са допуснати редица съществени нарушения на съответните процесуални норми, които са опорочили изцяло проведеното административно-наказателно производство и са довели до постановяване на незаконосъобразен акт. От събраните по делото доказателства е приел за установено, че е налице противоречие между безспорно установената фактическа обстановка и възприетата от административно-наказващия орган такава. По отношение на описаната и декларираната

стока пред митническите органи на Митница Кулата жалбоподателят е представил описаната в ТИР-карнета стока, която съответства по своите характеристики на намерената в товарното помещение на камиона такава - употребявани авточасти внос от И., общо 16000 т. Р. не е укрил от митническите власти информацията относно вида и характеристиките на превозваната стока, поради което нарушението, за което същият е санкциониран, не е доказано. От друга страна, е приел, че обжалваното наказателно постановление е издадено след изтичане на 6-месечния срок за това.

Своите изводи съдът е мотивирал въз основа на всестранен и пълен анализ на събраните доказателства във взаимната им връзка и съвкупност и въз основа на тях е достигнал до законосъобразни правни изводи.

Така постановеното решение е правилно. Съдът е установил релевантните за спора факти, въз основа на събраните по делото доказателства, решението е постановено при правилно тълкуване и приложение на материалния закон. Изложените от съда съображения и направените изводи се споделят от настоящата инстанция.

При тези факти, установени от районния съд в обжалваното решение, касационната жалба по поддържаното касационно основание за неговата отмяна е неоснователна. Щом касационната инстанция не стига до други фактически изводи, то не е необходимо пунктуално да приповтаря изводите на районния съд.

Изводът на първоинстанционния съд, че в хода на административно-наказателното производство срещу жалбоподателя са допуснати процесуални нарушения, водещи до незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление, са правилни. Правилен е изводът на съда, че нарушението, за което жалбоподателят е санкциониран, не е доказано по безспорен начин от административно-наказващия орган, чиято е доказателствената тежест за това. Превозваната от Р. стока под покритието на карнети ТИР не му вменява законово определено задължение при представяне на стоката и съпровождащите я документи да попълва вносна митническа декларация с данни, различни от посочените в ТИР-карнета. Настоящият съдебен състав изцяло споделя правните изводи на съда, че обжалваното наказателно постановление е издадено след изтичане на 6-месечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. В тази връзка, основателни са доводите на пълномощника на ответника - жалбоподателя в първоинстанционното производство ~~за~~ изтекла давност за ангажиране на административно-наказателната отговорност на Р.

Срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е давностен и за него е в сила институтът на спирането и прекъсването. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, както и други посочени въпроси, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Възбуждането на наказателно преследване за деяние, което впоследствие се окаже, че не е престъпление, а административно нарушение, води до спиране на давността по чл. 34 от ЗАНН. Това означава, че започването или продължаването на административно-наказателното производство зависи от завършването на предварителното или съдебното производство. В настоящия случай, правилен е изводът на първоинстанционния съд, че наказателното постановление е следвало да бъде издадено до 22.12.2006 г. Издавайки същото след посочената дата, административно-наказващият орган го е издал след изтичане на 6-месечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, поради което същото е незаконосъобразно.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира, че касационната жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд - Б.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1068/05.10.2007 г. на РС - П., постановено по НАХД № 380/2007 г. по описа на съда.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

РЕШЕНИЕ

№ 3376

гр. София, 18.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора КОСТОВ, като разгледа дело номер 4470 по описа за 2012 година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 10648 от 03.05.2012г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от изпълнителния директор на Национална агенция за приходите (НАП) чрез процесуалния представител – юрисконсулт Гьоргова срещу съдебно решение без номер от 07.03.2012г., по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 15 състав, постановено по НАХД № 21899/2011г. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление (НП) № 474/27.10.2011г., издадено от директор офис „Надежда“ при ТД на НАП – София, с което на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и чл. 15 от Наредба № Н – 8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица (Наредба № Н – 8/29.12.2005г.) на Георги Петров Атанасов е наложено административно наказание – глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н – 8/29.12.2005 г., във връзка с чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО.

С касационната жалба се релевираат основания за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Процесуалният представител твърди, че формираният правен извод за нарушение на разпоредбата на чл. 34, ал. 1, пр. 2 ЗАНН от СРС е неправилен и противоречи на практиката на върховните съдилища. Счита, че срокът по посочената норма започва да тече от момента, в който компетентният орган установи признаците на нарушението като по – дългия давностен срок е субсидиарен спрямо по – краткия. Процесуалният представител посочва, че процесният акт за установяване на административно нарушение (АУАН) е съставен преди изтичането на едногодишния срок от извършване на нарушението и в тази връзка процесното НП се явява напълно законосъобразно. Изразено е искане да бъде

постановено решение, с което да се отмени оспорения съдебен акт и да се потвърди процесното НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата и представя декларация от началник сектор „услуги за клиенти“, офис „Надежда“ при ТД на НАП – София, с която се удостоверява, че не е възможно компютърната система да генерира автоматично нарушителите по неподадена в срок Декларация по образец № 1.

Ответникът – Георги Петров Атанасов не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, Седми касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по **чл.** 211, ал. 1 АПК, във вр. с **чл.** 63, ал. 1, изр. второ **ЗАНН** и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 474/27.10.2011 г., издадено от директор офис „Надежда“ при ТД на НАП – София.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че Георги Петров Атанасов, ЕГН 5504117060 е самоосигуряващо се лице по смисъла на **чл.** 4, ал. 3, т. 2 КСО и е регистриран като ЕТ „Георги Атанасов“ с ЕИК 121425482. На 28.09.2011г. в офис „Надежда“ на ТД на НАП - София, Атанасов в качеството си на едноличен търговец е подал Декларация обр. № 1 с данни за осигурителния си доход, осигурителни вноски за фонд ДОО и ЗО съгласно приложение № 1 към Наредба № Н - 8/29.12.2005 г. за периода 01.10.2010г. - 31.10.2010г. Подаването било удостоверено с Протокол с вх. № 222271102451595/28.09.2011 г. От инспектор по приходите е констатирано, че декларацията е следвало да бъде подадена до 26.03.2011г., доколкото осигурителните вноски били преведени на 16.03.2011г. На 28.09.2011г. длъжностно лице съставило срещу Георги Атанасов АУАН № 474/28.09.2011г. за това, че последният в качеството му на самоосигуряващо се лице не е изпълнил задължението си по **чл.** 5, ал. 4, т. 1 КСО и **чл.** 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н - 8/29.12.2005г. да подаде Декларация обр. № 1 за периода 01.10.2008г. - 31.10.2010г. АУАН е съставен в присъствието на свидетели по съставяне му. Въз основа на така съставения АУАН е издадено процесното НП № 474/27.10.2011 .

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия, но при неспазване срока по **чл.** 34, ал. 1, пр. 2 **ЗАНН**, което е рефлектирало и върху годността на НП да породи правен ефект.

Решението е правилно.

Страните по делото не спорят, че ответникът в настоящото производство е санкциониран за нарушение на **чл.** 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н –

8/29.12.2005г., във връзка с чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО. Посочените разпоредби гласят, че осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в НАП данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, Учетелския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по 377ФЛ - подделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване. Декларация образец № 1 се подава в съответната компетентна ТД на НАП от самоосигуряващите се лица до 25 - то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните за тях и до 25 - то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните за лицата по чл. 4, ал. 9 КСО, когато със съгласието на самоосигуряващото се лице участват в упражняването от него трудова дейност. Спорът пред касационната инстанция не е по установеността на факта на нарушението, а относно спазването на процесуалните срокове по чл. 377ФЛ.

Правилно СРС е приел, че съобразно разпоредбата на чл. 34, ал. 1, пр. 2 не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен АУАН в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по ЗПППК, ЗПФИ, ЗДСИЦ, ЗПЗОФИ, ЗДКИСДПКИ, част втора, "а" и част трета от КСО, КЗ и на нормативните актове по прилагането им и по ЗРВУСТАТ - две години от извършване на нарушението. Вторият от визираните два срока се прилага само в случаите, когато извършителят е неизвестен, т.е. когато извършителят е известен, административнонаказателните органи, осъществяващи функции по установяване на административни нарушения следва да отчитат само по - краткия тримесечен срок.

Правилно районният съд е приел, че в процесния случай откриването на нарушителя или откриването на обстоятелства, въз основа на които да се счита, че от страна Георги Петров Атанасов, ЕНН 5504117060 е било извършено нарушение, е следвало да стане до 26.06.2011г. Неподаването на декларация образец № 1 до 26.03.2011г. представлява извършване на нарушение, чийто нарушител не е неизвестен и след като това обстоятелство става служебно известно на органа, непосредствено след изтичането на срока за изпълнение на задължението (доколкото служителите му разполагат с достъп до водения регистър и базите данни на НАП с посочената информация), то срокът за съставяне на АУАН е изтекъл на 26.06.2011г., т.е. почти три месеца преди съставяне на АУАН в настоящия случай - 28.09.2011г. Следователно, във всеки един момент след изтичането на законоустановените срокове за изпълнение на задължението по чл. 3 от Наредба № Н - 8/2005 г., компетентните органи в ТД на НАП - София, офис "Надежда" са могли да установят кой не е изпълнил задължението си. Правилно е възприето в мотивите на районния съд, че евентуалният пропуск на ТД на НАП да осъществи този контрол не може да удължи срока за установяване на допуснатите нарушения от осигурителите. Нормата на чл. 377ФЛ е императивна, а установените с нея процесуални срокове от материалноправна гледна точка покриват основанието за реализиране на административнонаказателна отговорност. От процесуалноправна гледна точка, изтеклият давностен срок е абсолютна отрицателна процесуална

предпоставка за възбуждане на административнонаказателно преследване чрез съставянето и връчването на АУАН. При действието на т. 3 от ТР № 48/1981 г. на ОСНК на ВС и ТР № 112/16.12.1982 г., които са задължителни за съдилищата и доколкото за приложението на [REDACTED] съдът е длъжен да следи и служебно - т. 12 от Постановление № 10 - 1973 г. на Пленума на ВС, правилно въззивната инстанция е приела, че административнонаказателното преследване е образувано след изтичането на този срок.

По тези съображения, като е отменил наказателното постановление, СРС е приложил правилно процесуалния закон и е постановил съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. Не са налице сочените касационни основания за отмяната му и касационната жалба е неоснователна.

Мотивиран от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗЗПЗ, Административен съд София - град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 07.03.2012г., по описа на Софийски районен съд, НО, 15 състав, постановено по НАХД № 21899/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

РЕШЕНИЕ

№ 7076

гр. София, 18.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова
ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер 898 по описа за 2013 година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез упълномощения юрк. Минчева, срещу решение от 09.11.2012 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 111 състав, постановено по НАХД № 130/2012 г. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление (НП) № Р – 10 – 1039/24.10.2011 г., издадено от заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на „Групама Животозастраховане“ ЕАД, ЕИК 131272330, на основание чл. 53, чл. 27 и чл. 83 от ЗАНН, чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН) и чл. 320, ал. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ), е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 000 /хиляда/ лева за извършено нарушение по чл. 240, ал. 1, изр. второ от КЗ.

В касационната жалба се релевират основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, във връзка с ал. 2, предл. 1 от Наказателно – процесуалния кодекс (НПК). От съда се иска да отмени оспореното съдебно решение като неправилно, поради нарушение на закона и да потвърди НП като законосъобразно, обосновано и правилно. В жалбата подробно са изложени аргументи, относно института на абсолютната погасителна давност и съдебна практика на административните съдилища, в подкрепа на твърдението на касатора за неприложимост на института на давността в административнонаказателния процес.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрисконсулт Слабов, който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VII – ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на жалбата:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП № Р-10-1039/24.10.2011 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

СРС обстойно е изследвал относимите към делото обстоятелства, задълбочено е анализирал наличните доказателства и въз основа на същите е изградил обоснована фактическа обстановка, подробно изложена в атакуваното решение, която се възприема изцяло от касационната инстанция.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административнонаказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 от НК и чл. 81 от НК. По посочените причини и съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК всяко административнонаказателно преследване се погасява с изтичане на срок от три години от извършване на нарушението, независимо от спирането или прекъсването на давността и независимо от субекта на административнонаказателната отговорност.

В процесната хипотеза, предвид това, че административното нарушение е извършено на 23.04.2009 г. предвиденият в закона тригодишен давностен срок е **изтекъл** до приключване на съдебните прения пред въззивната инстанция. С неговото изтичане се изключва административно - наказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание. Следователно това правомощие следва да се

счита погасено поради изтичането на абсолютния **давностен** срок за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административнонаказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 от НК и чл. 81 от НК (в относимата редакция към датата на извършване на вмененото нарушение – ДВ, бр. 26 от 06.04.2010 г.). По посочените причини и съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК всяко административнонаказателно преследване се погасява с изтичане на срок от три години от извършване на нарушението, независимо от спирането или прекъсването на давността и независимо от субекта на административнонаказателната отговорност. Както се посочи вече, в процесната хипотеза, предвид това, че административното нарушение е извършено на 23.04.2009 г., предвиденият в закона тригодишен **давностен** срок е **изтекъл** към момента на приключване на съдебните прения пред въззивната инстанция, а именно – 27.06.2012 г.

Не на последно място, АССГ, в настоящия касационен състав следва да посочи, че съдебната практика приема сроковете по **чл.** 34 от ЗАНН за давностни /Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по н. д. № 48/81 г., ОСНК и Тълкувателно решение № 112 от 16.12.1982 г. по н. д. № 96/82 г., ОСНК, докладчик член - съдията Господин Господинов/. Като с ТР № 112 от 16.12.1982 г. по н.д. № 96/82 г. изрично е постановено, че институтите за спиране и прекъсване на давността за наказателно преследване – чл. 81 НК, се прилагат и за давността по чл. 34 от ЗАНН, което е аргумент на изложената по-горе в настоящото решение теза за приложимостта и на института на абсолютната давност по чл. 80 от НК.

По тези съображения оспореното решение на СРС, като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 09.11.2012 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 111 състав, постановено по НАХД № 130/2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.